

Sygn. akt: III AUa 843/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca: SSA Iwona Szybka (spr.)

Sędziowie: SSA Mirosław Godlewski

del. SSO Dorota Rzeźniowiecka

Protokolant: stażysta Paulina Działońska

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2013 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy W. S. (1)

przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w Ł.

o wszczęcie postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji waloryzacyjnych oraz o zadośćuczynienie,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 28 marca 2012 r., sygn. akt: VIII U 1588/11;

I. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 2 (drugim) i umarza postępowanie w sprawie;

II. oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 843/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 czerwca 2011 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. odmówił W. S. (1) wszczęcia postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji waloryzacyjnej z dnia 1 marca 2011 r.

W dniu 8 lipca 2011 r. W. S. (1) złożył odwołanie od decyzji z dnia 20 czerwca 2011 r. skierowane do Ministra Obrony Narodowej jako organu wyższego stopnia, wskazując na błędne pouczenie zawarte w zaskarżonej decyzji, że odwołanie przysługuje mu do Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi. Wniósł o jej unieważnienie.

Decyzją z dnia 21 czerwca 2011 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. odmówił W. S. (1) wszczęcia postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji waloryzacyjnej z dnia 1 marca 2010 r.

W dniu 8 lipca 2011 r. W. S. (1) złożył odwołanie od decyzji z dnia 21 czerwca 2011 r. skierowane do Ministra Obrony Narodowej jako organu wyższego stopnia, wskazując na błędne pouczenie zawarte w zaskarżonej decyzji, że odwołanie przysługuje mu do Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi. Wniósł o jej unieważnienie.

Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. wniósł o oddalenie odwołania od decyzji o odmowie wszczęcia postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji waloryzacyjnych z dnia 1 marca 2010 r. i z dnia 1 marca 2011 r.

Sąd Okręgowy połączył sprawy z obu odwołań do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

W piśmie procesowym z dnia 29 lutego 2012 r. W. S. (1) wniósł dodatkowo o zasądzenie na jego rzecz od Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. kwoty 25 000 zł, jako zadośćuczynienia.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 marca 2011 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi oddalił odwołania od powyższych decyzji (pkt 1), sprawę w zakresie roszczenia o zadośćuczynienie przekazał Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi Wydziałowi Cywilnemu (pkt 2), rozstrzygnął w przedmiocie kosztów procesu (pkt 3).

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił następujący stan faktyczny:

Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. decyzją z dnia 1 marca 2010 r. dokonał waloryzacji emerytury wojskowej W. S. (1) od dnia 1 marca 2010 r. poprzez jej podwyższenie o wskaźnik waloryzacji wynoszący 104,62%. Odwołanie od powyższej decyzji wnioskodawca, wnosząc o stwierdzenie poważnego uchybienia przepisom prawa przez Dyrektora WBE w decyzji waloryzacyjnej z dnia 1 marca 2010 r. i nakazanie Dyrektorowi WBE wydania prawidłowej decyzji i wypłatę wyrównania wynikającego z różnicy pomiędzy należną wnioskodawcy z mocy prawa a faktycznie wypłaconą wraz z odsetkami wyliczonymi od dnia wydania zaskarżonej decyzji, tj. od dnia 1 marca 2010 r. ewentualnie unieważnienie decyzji waloryzacyjnej i wydanie decyzji zgodnej z prawem i jednocześnie przekazanie odwołania wnioskodawcy na drogę postępowania administracyjnego lub bezpośrednio do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Postanowieniem z dnia 19 lipca 2010 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi umorzył postępowanie w sprawie wobec cofnięcia odwołania przez wnioskodawcę oraz wyrażeniem zgody na cofnięcie odwołania przez pełnomocnika przez WBE. W dniu 16 sierpnia 2010 r. W. S. (1) złożył za pośrednictwem Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego żądanie wszczęcia postępowania administracyjnego w celu unieważnienia i wyeliminowania z obiegu w oparciu o art. 157 § k.p.a. decyzji waloryzacyjnej z dnia 1 marca 2010 r., skierowane do Ministra Obrony Narodowej.

Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. decyzją z dnia 1 marca 2011 r. dokonał kolejnej waloryzacji emerytury wojskowej W. S. (1) od dnia 1 marca 2011 r. poprzez jej podwyższenie o wskaźnik waloryzacji wynoszący 103,10%. W dniu 18 kwietnia 2011 r. W. S. (1) złożył za pośrednictwem Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego żądanie wszczęcia postępowania administracyjnego w celu unieważnienia i wyeliminowania z obiegu w oparciu o art. 157 § k.p.a. decyzji waloryzacyjnej z dnia 1 marca 2011 r., skierowanej do Ministra Obrony Narodowej. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego pismem z dnia 28 kwietnia 2011 r. przekazał Ministrowi Obrony Narodowej złożony na podstawie art. 157 § 2 k.p.a. wniosek W. S. (2) o wszczęcie postępowania administracyjnego w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Dyrektora WBE w Ł. z dnia 1 marca 2011 r. o waloryzacji emerytury wojskowej.

Pismem z dnia 8 czerwca 2011 r. i z dnia 22 sierpnia 2011 r. Ministerstwo Obrony Narodowej przekazało Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. przesłane do Ministerstwa Obrony Narodowej wnioski W. S. (1) o stwierdzenie nieważności decyzji Dyrektora WBE w Ł. z dnia 1 marca 2010 r. oraz z dnia 1 marca 2011 r. o waloryzacji emerytury wojskowej, celem rozstrzygnięcia zgodnie z właściwością.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołania za niezasadne.

Na wstępie odniósł się do kwestii dopuszczalności drogi sądowej przed sądem powszechnym w sprawie z odwołania od decyzji wojskowego organu rentowego wydanej w przedmiocie nieważności decyzji tego organu i wskazał, że zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 23 marca 2011 r. od decyzji organu rentowego wydanej na podstawie art. 83a ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w przedmiocie nieważności decyzji przysługuje odwołanie do właściwego sądu pracy i ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z tym przepisem decyzje ostateczne Zakładu, od których nie zostało wniesione odwołanie do właściwego sądu, mogą

być z urzędu przez Zakład uchylone, zmienione lub unieważnione, na zasadach określonych w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego. Odpowiednikiem tego przepisu na gruncie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin jest obowiązujący od dnia 30 lipca 2005 r. jej art. 32 ust. 2. Sąd zaznaczył, że ponieważ decyzje ostateczne Zakładu podlegają weryfikacji w trybie odwoławczym przed sądem także według kryteriów, o których mowa w art. 156 § 1 k.p.a., zostały one, w art. 83a ust. 2 ustawy systemowej, i w art. 32 ust. 2 ustawy o wojskowym zaopatrzeniu emerytalnym, wyłączone z określonego w tym przepisie trybu uchylania, zmiany lub unieważnienia decyzji ostatecznej przez Zakład, jeżeli zostało wniesione odwołanie do właściwego sądu. Tym samym od decyzji, wydanej na podstawie art. 32 ust. 2 wojskowej ustawy zaopatrzeniowej jako odpowiadającego art. 83 a ust. 2 ustawy systemowej, w przedmiocie nieważności decyzji (stwierdzenia jej nieważności) jako dotyczącej prawa do zaopatrzenia emerytalnego w sprawie z zakresu ubezpieczenia społecznego, przysługuje odwołanie do właściwego sądu pracy i ubezpieczeń społecznych. **Przyczyną unieważnienia decyzji może być między innymi wydanie decyzji bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa (art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.), a wówczas przedmiotem oceny jest samo prawo zainteresowanego do zaopatrzenia emerytalnego oraz wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia, które podlega merytorycznej ocenie jedynie sądu powszechnego. Zatem** w przedmiotowej sprawie dotyczącej odwołania wnioskodawcy od decyzji Dyrektora WBE w przedmiocie odmowy wszczęcia postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji waloryzacyjnej z dnia 1 marca 2010 r. i z dnia 1 marca 2011 r. zachodzi dopuszczalność drogi sądowej.

Następnie Sąd odniósł się do podnoszonego przez odwołującego braku należytego umocowania pełnomocnika Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł.. Wyjaśnił, że Dyrektor Biura Emerytalnego w Ł. jest niewątpliwie organem rentowym w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego, a zarazem stroną w sprawach przed sądami w zakresie ubezpieczeń społecznych, która może skutecznie działać przed sądem zarówno osobiście, jaki i przez pełnomocników profesjonalnych.

Badając już meritum sprawy Sąd Okręgowy zauważył, że przesłanki stwierdzenia nieważności decyzji zostały enumeratywnie określone w art. 156 § 1, choć z uwagi na treść art. 156 § 1 pkt 7 katalog nie ma charakteru zamkniętego. W. S. (1) w odwołaniu zarzucił decyzjom z dnia 20 czerwca 2011 r. oraz z dnia 21 czerwca 2011 r. wydanym przez Dyrektora WBE w przedmiocie odmowy wszczęcia postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji waloryzacyjnych odpowiednio z dnia 1 marca 2011 r. i z dnia 1 marca 2010 r., że decyzje te zostały wydane przez niewłaściwy organ w postaci Dyrektora WBE, zostały wydane bez podstawy prawnej, bowiem zdaniem wnioskodawcy art. 32 ust. 2 wojskowej ustawy emerytalnej, który stanowił podstawę prawną wydania zaskarżonej decyzji nie może mieć zastosowania, gdyż dotyczy on decyzji, od których przysługuje odwołanie do sądu powszechnego, a zdaniem wnioskodawcy od zaskarżonych decyzji odwołanie do sądu nie przysługuje, z rażącym naruszeniem prawa przez wprowadzające w błąd, zdaniem wnioskodawcy pouczenie o prawie do odwołania się do sądu powszechnego, w treści przesądza co do istoty sprawy w przedmiocie braku wadliwości powodujących nieważność decyzji waloryzacyjnych z dnia 1 marca 2010 r. i 1 marca 2011 r. Podniósł również, że są nieważne z mocy prawa, ponieważ brak jest podstaw prawnych do odmowy wszczęcia postępowania w sprawie nieważności decyzji, a w odniesieniu do decyzji waloryzacyjnych - braku podstaw do zmiany metody tej waloryzacji. Zarzuty te zawierają się w katalogu przesłanek nieważności decyzji wymienionych w art. 156 § 1 pkt i 2 tj. wydania jej z naruszeniem przepisów o właściwości i wydania bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem przepisów prawa.

Odnośnie zarzutu niewłaściwości Dyrektora WBE do wydania decyzji w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji Sąd wskazał, powołując się na treść art. 32 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin i uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2011 r., że organ rentowy - Dyrektor WBE – może, z zachowaniem warunków określonych w ustawie, "unieważnić" własną decyzję z przyczyn, o których mowa w art. 156 § 1 k.p.a. Określona została kompetencja organu do zmiany, uchylenia lub unieważnienia własnej decyzji i zostało także określone, że następuje to w formie decyzji. Poza tym sprawą "dotyczącą" ubezpieczeń społecznych jest każda decyzja organu w zakresie indywidualnych spraw, każda decyzja w tym zakresie chociażby jej wydanie poprzedzała inna decyzja. Nadto kompetencję w zakresie uchylenia, zmiany lub unieważnienia własnej decyzji organ ma wykonywać "na zasadach określonych w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego", co oznacza, że chodzi tu jedynie

o podstawy (przyczyny) weryfikacji decyzji administracyjnych, które np. w odniesieniu do "unieważnienia" dotyczą stwierdzenia nieważności decyzji dotkniętej szczególnie istotnymi wadami (art. 156 § 1 k.p.a.). A zatem zarzut braku właściwości organu rentowego do wydawania decyzji w zakresie żądania stwierdzenia nieważności wcześniejszej decyzji organu, jest niezasadny.

Nie można także twierdzić, że przy wydawaniu decyzji waloryzacyjnych nastąpiło naruszenie prawa tj. aby wskazane decyzje waloryzacyjne wydane zostały bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. Decyzje waloryzacyjne zapadły w oparciu o obowiązujące przepisy prawa, przy zastosowaniu prawidłowych wskaźników waloryzacji. Sąd Okręgowy wskazał, że do dnia 31 grudnia 1998 roku emerytura skarżącego była waloryzowana w oparciu o art. 6 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, zgodnie z którym emerytury i renty podlegają waloryzacji w takim samym stopniu i terminie, w jakim następuje wzrost uposażenia zasadniczego żołnierzy zawodowych pozostających w służbie i zajmujących analogiczne stanowiska. Waloryzacje emerytur i rent przeprowadza się nie później niż w ciągu trzech miesięcy od wprowadzenia zmian w uposażeniu zasadniczym żołnierzy zawodowych. Od 1 stycznia 1999 r. znowelizowano art. 6, który przewidywał odtąd, że emerytury i renty podlegają waloryzacji na zasadach i w terminach przewidzianych w przepisach o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z tym że waloryzacja, o której mowa w art. 88 tej ustawy, obejmuje emerytury i renty osób którym prawo do świadczenia ustalono przed dniem 1 marca, które nabyły prawo do renty rodzinnej po żołnierzach zawodowych zmarłych nie później niż w ostatnim dniu lutego. Trybunał Konstytucyjny badał zgodność z konstytucją tej zmiany i orzekł, że nowe brzmienie przepisu art. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, jest zgodne z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W szczególności Trybunał podkreślił konieczność odróżnienia **prawa do waloryzacji, od metody podwyższania nominalnej wartości przysługujących świadczeń** przyjętej w normujących waloryzację przepisach. Trybunał podkreślił, iż prawem nabytym jest prawo do waloryzacji, rozumianej jako uprawnienie do zachowania stałej wartości ekonomicznej przyznanych świadczeń emerytalno-rentowych. Nowe zaś przepisy nie pozbawiły prawa do świadczeń skarżącego, ani nie wyłączyły ich waloryzacji, a jedynie zmieniły w stosunku do określonej grupy świadczeniobiorców metodę waloryzacji. Samo naruszenie oczekiwań co do przewidywanego poziomu przyszłych świadczeń nie stanowi samo przez się naruszenia prawa do waloryzacji. Stąd też organ rentowy wydał prawidłowe decyzje waloryzacyjne. Sąd Okręgowy nie znalazł również innych przyczyn nieważności wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a., stąd też oddalił odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W zakresie roszczenia wnioskodawcy o zadośćuczynienie, Sąd Okręgowy przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi Wydziałowi Cywilnemu na zasadzie art. 200 § 1 k.p.c. Wnioskodawca w piśmie procesowym z dnia 29 lutego 2012 r. wniósł o zasądzenie na jego rzecz zadośćuczynienia od Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. w kwocie 25 000 złotych. Sprawa o zadośćuczynienie nie należy do właściwości rzeczowej sądu pracy oraz sądu pracy i ubezpieczeń społecznych w ramach postępowania odrębnego, bowiem sprawa o zadośćuczynienie jest sprawą cywilną i jako taka podlega rozpoznaniu przez sąd cywilny.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z przepisami rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Apelację od wyroku złożył W. S. (1). Zaskarżył wyrok w całości i wskazał, że został on wydany mimo braku konstytutywnego elementu w postaci odwołania do sądu, przez co zaskarżony wyrok jest z mocy przepisów kodeksu cywilnego w całości obarczony wadą nieważności bezwzględnej. Wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonego wyroku oraz zniesienie i umorzenie postępowania. W uzasadnieniu podniósł, że Sąd Okręgowy wszczynając i prowadząc postępowanie obraził obowiązujący porządek prawny, poprzez naruszenie następujących przepisów prawa:

- art. 31 ust.1, 2 i 3 Konstytucji RP, w związku z przepisami art. 63 oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 139 k.p.a., art. 5 i 56 k.c., art. 2 § 3 oraz art. 3 k.p.c poprzez stronnicze wszczęcie postępowania sądowego, prowadzenie go i wydanie wyroku, na bezprawny wniosek organu, a wbrew interesom prawnym i woli ubezpieczonego, co doprowadziło, na

mocy zaskarżonego wyroku, do naruszenia jego praw i wolności, pogorszyło jego sytuację prawną poprzez zasądzenie sankcji finansowej oraz uprawomocnienie decyzji, od których odwoływał się w postępowaniu administracyjnym;

- art. 189 k.p.c. w związku z przepisami art. 60 i 65 § 1 k.c. poprzez wszczęcie postępowania w sprawie, prowadzenie go i wydanie zaskarżonego wyroku, wbrew woli osoby, postawionej przez Sąd Okręgowy w roli powoda, wyrażonej poprzez nie złożenie pozwu oraz sprzeciw wobec postępowania;

- art. 58 § 1 i 2 k.c. poprzez wszczęcie postępowania, prowadzenie go i wydanie zaskarżonego wyroku, mimo że wszystkie podejmowane czynności, były od samego początku nieważne, ze względu na brak elementu konstytutywnego, w postaci pozwu, napisanego przez powoda;

- art. 1, art. 126 § 1 ust. 1, 2 i 4, art. 187 § 1 k.p.c., art. 66 § 3 k.p.a., w związku z przepisem art. 58 § 1 k.c. poprzez wszczęcie postępowania sądowego bez pozwu, jako pisma procesowego, a na podstawie sprzecznej z prawem, czyli nieważnej, czynności pozwanego, to znaczy złożenia w Sądzie Okręgowym, w miejsce pozwu, odwołań powoda z postępowania administracyjnego;

art. 130 § 1, 2 i 4 k.p.c. poprzez nie wezwanie powoda, do usunięcia braków formalnych w piśmie, występującym w miejsce pozwu i nie zwrócenie pisma powodowi;

- art. 467 § 1, 2, 3 i 4 oraz art. 468 § 1 i 2 k.p.c. poprzez wszczęcie postępowania, bez wstępnego badania i przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego;

- art. 199 § 1 ust. 1 k.p.c. poprzez nie odrzucenie pisma, wniesionego w miejsce pozwu;

- art. 191 i art. 193 § 1, 2 i 3 k.p.c. w związku z przepisem art. 58 § 3 k.c. poprzez włączenie do sprawy i uwidocznienie w zaskarżonym wyroku, roszczenia powoda o zadośćuczynienie;

- art. 474 k.p.c. poprzez brak reakcji na złożenie przez pozwanego do Sądu Okręgowego odwołań powoda wniesionych w trybie postępowania administracyjnego do Ministra Obrony Narodowej będące obrazą przepisu art. 66 § 3 k.p.a., a tym samym, rażącym naruszeniem przepisów art. 7 Konstytucji RP oraz art. 6, 7 i 8 k.p.a.;

- art. 203 § 1, 2, 3 i 4 k.p.c. poprzez, bezprawne wezwanie powoda przez Sekretariat Sądu Okręgowego do wskazania w terminie 7 dni czy cofa odwołanie złożone do Sądu;

- art. 98 § 1 i 3 k.p.c., w związku z przepisem art. 58 § 1 k.c. poprzez zasądzenie od powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, na rzecz pozwanego, który zainicjował postępowanie sądowe, czynnością bezprawną, sprzeczną z ustawą i tym samym nieważną, składając w Sądzie Okręgowym, w jego odwołania, adresowane do MON.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

W. S. (1) na rozprawie apelacyjnej w dniu 29 stycznia 2013r. cofnął żądanie zasądzenia zadośćuczynienia od Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł.. W związku z powyższym Sąd Apelacyjny w Łodzi uchylił zaskarżony wyrok w punkcie 2 i umorzył w tym zakresie postępowania na podstawie art. 355 kpc w związku z art. 391 par. 1 kpc.

Odnośnie apelacji wnioskodawcy, to uznać ją należy za bezzasadną.

Z materiału dowodowego sprawy wynika, że W. S. (3) pobiera emeryturę wojskową przyznaną mu decyzją z dnia 3 października 1995r.

Decyzją z dnia 1 marca 2010r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. dokonał waloryzacji emerytury wojskowej wnioskodawcy na podstawie art. 31 ustawy 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, poprzez jej podwyższenie o wskaźnik waloryzacji wynoszący 104,62%. Wnioskodawca wniósł do Sądu Okręgowego odwołanie od tej decyzji, które na skutek uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2010r. w sprawie II UZP 3/10 cofnął, a postępowanie sądowe zostało umorzone. Następnie wnioskodawca wnioskiem

z dnia 14 sierpnia 2010r. wystąpił do Ministra Obrony Narodowej o wszczęcie postępowania administracyjnego w celu unieważnienia i wyeliminowania z obiegu prawnego, w oparciu o przepis art. 157 par. 1 kpa, wadliwej decyzji waloryzacyjnej wydanej przez Dyrektora WBE w dniu 1 marca 2010r. oraz zobowiązanie Dyrektora WBE do wydania decyzji waloryzacyjnej zgodnej z ostateczną decyzją Szefa WBE w P. z dnia 3 października 1995r. o przyznaniu świadczenia emerytalno-rentowego. Wniosek ten, co wynika z pisma Ministra Obrony Narodowej z dnia 8 czerwca 2011r. (k. 33 spisu dokumentów), został przekazany postanowieniem Ministra Obrony Narodowej Nr 216/DSS z dnia 21 września 2010r., Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł.. Wskutek wniosku W. S. (1) o ponowne rozpatrzenie sprawy Minister Obrony Narodowej postanowieniem Nr (...)z dnia 21 października 2010r. utrzymał w mocy powyższe postanowienie. Na to postanowienie W. S. (1) złożył skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., który wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2011r. (sygn. akt II SA/Wa 25/11) uchylił postanowienie Ministra Obrony Narodowej z dnia 21 października 2010r., ponieważ zaskarżone postanowienie wydała ta sama osoba, która brała udział w wydaniu wcześniejszego postanowienia. Pismem z dnia 8 czerwca 2011r. Minister Obrony Narodowej, w oparciu o art. 65 par 1 kpa, przekazał wniosek W. S. (1) z dnia 14 sierpnia 2010r. oraz z dnia 29 września 2010r. Dyrektorowi Wojskowego Emerytalnego w Ł. celem rozpatrzenia zgodnie z właściwością. W. S. (1) otrzymał odpis pisma do wiadomości. W dniu 21 czerwca 2011r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. wydał na podstawie art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. decyzję, którą odmówił wszczęcia postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji waloryzacyjnej z dnia 1 marca 2010r. i pouczył, że od decyzji służy odwołanie do Sądu Okręgowego w Łodzi. W uzasadnieniu Dyrektor WBE wskazał, że tytuł do wydania decyzji waloryzacyjnej z urzędu stanowi art. 31 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy i ich rodzin, a zasady waloryzacji określa art. 6 tej ustawy, który obowiązuje od 1 stycznia 1999r. Przepis ten został uznany przez Trybunał Konstytucyjny za zgodny z Konstytucją. Prawidłowość decyzji waloryzacyjnych po roku 1999 była przedmiotem postępowania przed Sądem Okręgowym i Sądem Apelacyjnym w Łodzi, które to Sądy zaaprobowały dokonaną przez Dyrektora WBE waloryzację, a Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Decyzja z dnia 1 marca 2010r. nie jest dotknięta wadami wymienionymi w art. 156 kpa, zatem brak podstaw prawnych i faktycznych do uwzględnienia wniosku. Odwołanie od tej decyzji wniósł W. S. (1). Adresatem odwołania uczynił Ministra Obrony Narodowej. W uzasadnieniu odwołania podniósł, że Dyrektor WBE nie był właściwy do wydania zaskarżonej decyzji, że żaden przepis nie uprawnia do zmiany metody waloryzacji emerytury przez Dyrektora WBE w drodze decyzji waloryzacyjnej. Zarzucił rażące naruszenie prawa – art. 6,7 i 8 kpa oraz wydanie decyzji bez podstawy prawnej. W konsekwencji skarżący wniósł o unieważnienie decyzji, wyłączenie Dyrektora WBE z dalszego postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji waloryzacyjnej i wszczęcie postępowania administracyjnego przez Ministra Obrony Narodowej w sprawie unieważnienia decyzji waloryzacyjnej z dnia 1 marca 2010r. Pismem z dnia 21 sierpnia 2011r. Minister Obrony Narodowej przekazał powyższe odwołanie według właściwości Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł.. W uzasadnieniu wskazał, że Minister Obrony Narodowej nie jest organem odwoławczym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. Odwołanie służy do sądu powszechnego. Po otrzymaniu oryginału odwołania, Dyrektor WBE przesłał odwołanie do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi.

Powyższy stan faktyczny wskazuje, że w przypadku decyzji z dnia 1 marca 2010r. został zachowany odwoławczy tryb administracyjny. Wnioski do Ministra Obrony Narodowej o wszczęcie postępowania administracyjnego i stwierdzenie nieważności decyzji Dyrektora WBE z dnia 1 marca 2010r. jak i odwołanie od decyzji Dyrektora WBE z dnia 21 czerwca 2011r. zostały przekazane przez Ministra Obrony Narodowej Dyrektorowi WBE w Ł. pismem z dnia 8 czerwca 2011r. i pismem z dnia 21 sierpnia 2011r. Wówczas obowiązywał już znowelizowany przepis art. 65 § 1 kpa (od 11.04.2011r.) który stanowi, że jeżeli organ administracji publicznej, do którego podanie wniesiono, jest niewłaściwy w sprawie, niezwłocznie przekazuje je do organu właściwego, zawiadamiając jednocześnie o tym wnoszącego podanie. Zawiadomienie o przekazaniu powinno zawierać uzasadnienie. W myśl zaś art. 63. § 1 kpa podania, to żądania, wyjaśnienia, odwołania, zażalenia. Artykuł 19 kpa nakłada na organy administracji publicznej obowiązek kontroli właściwości do rozstrzygnięcia danej sprawy administracyjnej. Wniesienie podania nie powoduje zatem z mocy prawa wszczęcia postępowania przed organem administracji publicznej, do którego zostało ono złożone. Po otrzymaniu podania organ administracji publicznej obowiązany jest zbadać zarówno swoją właściwość rzeczową, miejscową oraz instancyjną. Art. 65 § 1 wprowadził formę czynności materialno-technicznej organu administracji publicznej, który stwierdził, że nie jest właściwy w sprawie. Organ podejmuje czynność przekazania, nie wydając aktu w formie

prawnej postanowienia. Z dniem 11.04.2011 r. zakwestionowane, wcześniej wydane postanowienia, utraciły przymiot zaskarżalności zażaleniem i nie ma po 11.4.2011 r. podstawy prawnej do kontynuowania postępowań zażaleniowych.

Wyczerpanie drogi administracyjnej jest zatem oczywiste. Jakkolwiek sprawa, której przedmiotem jest waloryzacja emerytury wojskowej jest sprawą z zakresu ubezpieczeń społecznych i organem właściwym do rozpatrywania odwołań od decyzji Dyrektora WBE jest sąd powszechny, jednak na skutek działań W. S. (1), który konsekwentnie domagał się rozstrzygnięcia jego żądania wszczęcia postępowania w celu unieważnienia decyzji z dnia 1 marca 2010r. i rozstrzygnięcia odwołania od decyzji odmawiającej wszczęcia tego postępowania przez Ministra Obrony Narodowej, droga ta została podjęta i wyczerpana. Zasadnie zatem Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego przekazał odwołanie od decyzji z dnia 21 czerwca 2011r. do Sądu Okręgowego w Łodzi.

Decyzją z dnia 1 marca 2011r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. dokonał waloryzacji emerytury wojskowej W. S. (1) na podstawie art. 31 ustawy 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, poprzez jej podwyższenie o wskaźnik waloryzacji wynoszący 103,12%. Wnioskodawca wnioskiem z dnia 13 kwietnia 2011r. wystąpił do Ministra Obrony Narodowej o wszczęcie postępowania administracyjnego w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji o waloryzacji emerytury wojskowej z dnia 1 marca 2011r. W uzasadnieniu podał, że zmiana waloryzacji emerytury została przeprowadzona przez Dyrektora WBE bezpośrednio na podstawie ustawy, a nie rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej, a więc z rażącym naruszeniem prawa. Dnia 28 kwietnia 2011r. Dyrektor WBE w Ł. przekazał Ministrowi Obrony Narodowej, złożony na podstawie art. 157 par. 2 kpa, wniosek W. S. (1) o wszczęcie postępowania administracyjnego w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 1 marca 2011r. W uzasadnieniu Dyrektor WBE wskazał, że w przedmiocie nieważności decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Pismem z dnia 24 maja 2011r. Minister Obrony Narodowej przekazał powyższy wniosek według właściwości Dyrektorowi WBE w Ł.. W dniu 20 czerwca 2011r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. wydał na podstawie art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. decyzję, którą odmówił wszczęcia postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji waloryzacyjnej z dnia 1 marca 2011r. i pouczył, że od decyzji służy odwołanie do Sądu Okręgowego w Łodzi. W uzasadnieniu Dyrektor WBE wskazał, że tytuł do wydania decyzji waloryzacyjnej z urzędu stanowi art. 31 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy i ich rodzin, a zasady waloryzacji określa art. 6 tej ustawy, który obowiązuje od 1 stycznia 1999r. Przepis ten został uznany przez Trybunał Konstytucyjny za zgodny z Konstytucją. Decyzja z dnia 1 marca 2011r. nie jest dotknięta wadami wymienionymi w art. 156 kpa, zatem brak podstaw prawnych i faktycznych do uwzględnienia wniosku. Odwołanie od tej decyzji wniósł W. S. (1). Adresatem odwołania uczynił Ministra Obrony Narodowej. W uzasadnieniu odwołania podniósł, że Dyrektor WBE nie był właściwy do wydania zaskarżonej decyzji, że żaden przepis nie uprawnia do zmiany metody waloryzacji emerytury przez Dyrektora WBE w drodze decyzji waloryzacyjnej. Zarzucił rażące naruszenie prawa – art. 6,7 i 8 kpa oraz wydanie decyzji bez podstawy prawnej. W konsekwencji skarżący wniósł o unieważnienie decyzji, wyłączenie Dyrektora WBE z dalszego postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji waloryzacyjnej i wszczęcie postępowania administracyjnego przez Ministra Obrony Narodowej w sprawie unieważnienia decyzji waloryzacyjnej z dnia 1 marca 2011r. Pismem z dnia 21 sierpnia 2011r. Minister Obrony Narodowej przekazał powyższe odwołanie według właściwości Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł.. W uzasadnieniu wskazał, że Minister Obrony Narodowej nie jest organem odwoławczym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. Odwołanie służy do sądu powszechnego. Po otrzymaniu oryginału odwołania, Dyrektor WBE przesłał odwołanie do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi.

Powyższy stan faktyczny wskazuje, że także w przypadku decyzji z dnia 1 marca 2011r. droga administracyjna została wyczerpana. Wniosek do Ministra Obrony Narodowej z dnia 13 kwietnia 2011r. o wszczęcie postępowania administracyjnego w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji o waloryzacji emerytury wojskowej z dnia 1 marca 2011r. pismem z dnia 24 maja 2011r. przekazany został przez Ministra Obrony Narodowej według właściwości Dyrektorowi WBE w Ł. i w jego rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2011r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. wydał decyzję, którą odmówił wszczęcia postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji waloryzacyjnej z dnia 1 marca 2011r. Także odwołanie W. S. (4) od tej decyzji skierowane do Ministra Obrony Narodowej zostało przekazane przez ten organ do Dyrektora WBE celem sporządzenia i przesłania odpowiedzi do właściwego sądu powszechnego.

Zasadnie zatem Dyrektor WBE w Ł. przesłał odwołanie od decyzji z dnia 20 czerwca 2011r. do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Odnosnie właściwości sądu w przedmiocie rozpoznawania odwołania od decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego dotyczącej waloryzacji emerytury wojskowej oraz odwołania od decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego wydanej na podstawie art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (t.j. Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66 ze zm.) w przedmiocie nieważności decyzji wskazać należy, że ugruntowane jest już orzecznictwo zarówno Sądu Najwyższego, sądów powszechnych jak i sądów administracyjnych, że w sprawach tych przysługuje odwołanie do właściwego sądu pracy i ubezpieczeń społecznych. (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego siedziba w W. z 2011-02-15, VII SA/Wa 2048/10, opubl: Legalis, w którym Sąd wskazał, że „nie ma dostatecznego powodu, aby tak ukształtowany podział właściwości pomiędzy sądem powszechnym i administracyjnym, wywodzący się z wykładni językowej i systemowej, a odnoszący się do możliwości zainicjowania przez stronę postępowania nadzwyczajnego, o którym mowa w art. 83a ust. 2 SysUbSpołU, miał ulegać zmianie w sytuacji, w której nie zostało złożone odwołanie od decyzji do sądu powszechnego. Przemawia za taką wykładnią argument wynikający z porównania inicjatyw związanych z wszczęciem postępowań, o których mowa w ust. 1 i 2 omawianego przepisu. O ile bowiem w ust. 1 tego przepisu ustawodawca wprost stwierdził, że prawo lub zobowiązanie stwierdzone decyzją ostateczną Zakładu ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, to w ust. 2 tego samego przepisu w kwestii złożenia wniosku inicjującego opisane tam postępowanie przez stronę milczy, wyraźnie wskazując tylko możliwość wszczęcia takiego postępowania z urzędu. Nie ma podstaw do tego, aby przyjąć, iż w ramach tego samego przepisu, w jego kolejnych jednostkach redakcyjnych, ustawodawca inaczej wyrażał wolę związaną z inicjowaniem postępowań”; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 2008-07-03, II GSK 240/08, Opubl: Legalis; Uchwałę Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z 2011-03-23, I UZP 3/10, Opubl: OSN rok 2011, Nr 17-18, poz. 233, w której Sąd Najwyższy wskazał, że „od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (organu rentowego) wydanej na podstawie art. 83a ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) w przedmiocie nieważności decyzji przysługuje odwołanie do właściwego sądu pracy i ubezpieczeń społecznych. (...) Sąd rozpoznający odwołanie na zasadach procesu cywilnego uzyskuje wyjaśnienie przewidzianych w Kodeksie postępowania administracyjnego przesłanek "stwierdzenia nieważności decyzji" (art. 156 § 1 KPA). Jeżeli one zachodzą, np. decyzja została skierowana do osoby niebędącej stroną w sprawie, albo wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa, to znaczy, że stwierdzone tą decyzją prawo lub zobowiązanie jest inne od stwierdzonego i dlatego to wadliwe stwierdzenie podlega "unieważnieniu". (...) Wyraża się w tym istota przyjętego dla spraw ubezpieczeń społecznych specjalnego - sądowego (przed powszechnym sądem ubezpieczeń społecznych) trybu odwoławczego. Tak pełnej i odpowiadającej zasadom stosunku ubezpieczenia społecznego ochrony nie zapewniłaby - według alternatywnego modelu interpretacji przedmiotowego trybu odwoławczego - właściwość sądu administracyjnego, który w zasadzie nie przeprowadza dowodów i działa wyłącznie kasacyjnie. (...) Odpowiednikiem tego przepisu 83 a ust. 2 na gruncie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin jest obowiązujący od dnia 30 lipca 2005 r. jej art. 32 ust. 2, według którego decyzje ostateczne, od których nie zostało wniesione odwołanie do właściwego sądu, mogą być z urzędu przez wojskowy organ emerytalny zmienione, uchylone lub unieważnione, na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego”; Wyrok Sądu Najwyższego z 2011-08-02, II UK 287/10, Opubl: Legalis; postanowienie Sądu Najwyższego z 2011-07-20, II UK 253/10, Opubl: Legalis; Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego siedziba w W. z 2010-12-02, VIII SA/Wa 958/10, Opubl: Legalis, w którym Sąd wyraził pogląd, że „decyzje Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego nie są poddawane kontroli instancyjnej w postępowaniu odwoławczym określonym w KPA, a organ ten orzeka w pierwszej i ostatniej instancji administracyjnej. Z powyższego wynika, że Minister Obrony Narodowej nie może być uznany za organ wyższego stopnia w postępowaniach z zakresu zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych nad wojskowym organem emerytalnym i nie jest uprawniony do rozpoznania odwołania od decyzji wojskowego organu emerytalnego w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych”)

Na tle przepisu art. 32 ust. 2 Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 kwietnia 2010 r., II UZP 3/10 (OSNP 2010 nr 17-18, poz. 217), przyjął, że w sprawie z odwołania od decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego odmawiającej

stwierdzenia nieważności decyzji tego Biura podjętej po 1 stycznia 1999 r., droga sądowa przed sądem powszechnym jest niedopuszczalna. Stanowisko to jednak nie zostało w orzecznictwie zaakceptowane. Sąd Najwyższy w składzie powiększonym podjął w dniu 23 marca 2011 r., uchwałę I UZP 3/10, której nadano moc zasady prawnej, według której od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (organu rentowego) wydanej na podstawie art. 83a ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) w przedmiocie nieważności decyzji przysługuje odwołanie do właściwego sądu pracy i ubezpieczeń społecznych. Uchwała ta, mimo że odnosi się do powołanego w niej przepisu ustawy systemowej, będzie oczywiście miała zastosowanie także do stwierdzenia nieważności decyzji w oparciu o art. 32 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy oraz ich rodzin. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 2011-08-09, I UK 192/10, Opubl: Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z 2011-08-02, II UK 287/10, Opubl: Legalis).

Prawidłowo więc Dyrektor WBE w Ł. przekazał odwołania od swoich decyzji z dnia 20 i 21 czerwca 2011r. do Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Sąd ten rozpoznając sprawę dokonał merytorycznej oceny zaskarżonych decyzji poprzez ustalenie, czy rzeczywiście zachodzą przesłanki do stwierdzenia nieważności decyzji waloryzacyjnych z dnia 1 marca 2010r. i z 1 marca 2011r. określone w art. 156 kpa. Z rodzajów podniesionych przez wnioskodawcę zarzutów wynika, zdaniem Sądu Okręgowego, że zawierają się one w art. 156 par. 1 pkt 1 i 2 kpa. Dokonując oceny stawianych zarzutów Sąd Okręgowy doszedł do słusznego przekonania, że niezasadny jest zarzut braku właściwości organu rentowego do wydania decyzji w zakresie żądania stwierdzenia nieważności decyzji waloryzacyjnych. Trafnie też Sąd Okręgowy wskazał, że nie może być mowy o tym aby przy wydawaniu decyzji waloryzacyjnych nastąpiło naruszenie prawa tj. aby decyzje te wydane zostały bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa, bowiem decyzje waloryzacyjne zapadły w oparciu o obowiązujące przepisy prawa i przy zastosowaniu prawidłowych wskaźników waloryzacyjnych. Za ugruntowane należy uznać stanowisko Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, że art. 6 ustawy z dnia 10.12.1993r. stanowi podstawę prawną waloryzacji emerytury wnioskodawcy w sposób wskazany w decyzjach waloryzacyjnych z dnia 1.03.2010r. i 1.03.2011r. Ustawa z 1998 r. o emeryturach i rentach zmodyfikowała z datą 1 stycznia 1999 r. zarówno wysokość świadczeń emerytalnych żołnierzy zawodowych przyznanych przed dniem 1 stycznia 1999 r. poprzez ich podwyższenie wskaźnikiem dodatkowej waloryzacji, jak i zasady waloryzacji tych świadczeń na przyszłość. Brak przepisu intertemporalnego, który stanowiłby o zachowaniu dotychczasowego mechanizmu waloryzacji emerytur wojskowych do świadczeń, do których prawo zostało nabyte przed 1 stycznia 1999 r., wskazuje, że art. 6 ustawy z 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin w nowej wersji ma zastosowanie także do świadczeń, do których prawo powstało przed tą datą. Modyfikacja sposobu waloryzacji wojskowych świadczeń emerytalno-rentowych nie nastąpiła z mocą wsteczną, ale na przyszłość. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 2010-10-28, II UK 109/10, opubl. LEX nr 688683; postanowienie Sądu Najwyższego z 2012-05-24, II UK 29/12, opubl. Legalis; postanowienie Sądu Najwyższego z 2012-04-04, II UK 340/11, opubl. Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z 2011-09-13, I UK 296/10, opubl. Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z 2011-08-09, I UK 192/10, opubl: Legalis; postanowienie Sądu z 2011-07-20, II UK 253/10, opub. Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z 2010-09-01, II UK 97/10, opubl. Legalis).

Kwestia zgodności art. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 1999 r. z zasadą ochrony praw nabytych została rozstrzygnięta w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 1999 r., K 4/99, w którym stwierdzono, że nie stanowi jej naruszenia zrównanie zasady waloryzacji świadczeń wojskowych z zasadami waloryzacji przewidzianymi w ustawie o emeryturach i rentach, również w odniesieniu do osób, którym przed 1 stycznia 1999r. (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 2011-09-13, I UK 296/10, Opubl: Legalis; Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 2011-08-02, II UK 287/10, opubl: Legalis)

Słusznie więc Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że zmiana sposobu waloryzacji emerytury wnioskodawcy nie narusza praw nabytych, a w konsekwencji, że decyzje waloryzacyjne z dnia 1 marca 2010r. i 1 marca 2011r. są prawidłowe i wydane w oparciu o konkretną i prawidłową podstawę prawną oraz, że nie naruszają prawa. Trafnie też Sąd I instancji wskazał, że brak podstaw do uznania, że zachodzi inna przyczyna nieważności wymieniona w art. 156 par. 1 kpa.

W apelacji skarżący kwestionuje właściwość sądów powszechnych do rozpoznania niniejszej sprawy wskazując, że organem właściwym do rozpoznania jego sprawy jest Minister Obrony Narodowej i do niego należy rozpoznanie odwołań od zaskarżonych decyzji, a nie do sądów powszechnych.

Stanowisko wnioskodawcy nie jest trafne. Z powodów wskazanych we wcześniejszej części uzasadnienia wynika jednoznacznie, że jedynym właściwym organem do rozpoznania odwołań od zaskarżonych decyzji jest sąd powszechny.

Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zwolnienia wnioskodawcy z kosztów zasądzonych przez Sąd Okręgowy w punkcie 3 wyroku. Sąd Okręgowy prawidłowo uzasadnił to rozstrzygnięcie. Wnioskodawca złożył odwołania od decyzji z zakresu ubezpieczeń społecznych. Odwołania te podlegały rozstrzygnięciu w postępowaniu przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. Zasądzone koszty to wynagrodzenie pełnomocnika procesowego WBE - adwokata. Na rozprawie w dniu 14 marca 2012r. pełnomocnik ten złożył wniosek o zasądzenie tych kosztów. Zatem wnioskodawca jako strona, która przegrała sprawę winna te koszty ponieść na podstawie art. 98 par. 1 i 3 kpc.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc apelację oddalił.